

A

ARMABETTON

Pavel Jedlička, Martin Chval

Obálka: **Jiří Chval**

Grafická úprava obálky: **Jiří Chval, Michal Kuba**

Redakce: **Helena Šebestová**

Copyright © 2016 by Pavel Jedlička, Martin Chval

All Rights Reserved

Copyright © 2016 for Cover by Jiří Chval

ISBN 978-80-7193-998-6

**Při psaní tohoto příběhu
nebylo ublíženo žádnému zvířátku.**

Testováno na manželkách.

Armabetton 1

KATASTROFA

Návrh

"Jde se na to," zavelel sám sobě architekt Ladislav Matějovský a vyrazil do svého oblíbeného podniku. Objednal si pivo a během chvílky měl pěnivý mok před sebou. "Lahoda," pomyslel si, když polkl první doušek. Pěna byla přímo sametová, příjemně hladila rty. Rozhlédl se po hospodě. Lehce pokynul několika štamgastům. Vzápětí mu pohled spočinul na veslu, které tam ve spěchu zanechal místní převozník. Převezl několik turistů i místní úřady. Jeho živnost skončila ve chvíli, kdy si někdo všiml, že ve městě ani v okolí není žádná řeka.

Architekta si zde vážili. Pokaždé, když zavítal do hostince, musel alespoň jednou vlézt na historickou decimálku ze sedmnáctého století. Měl tak proměnlivou váhu, že se uzavíraly sázky, o kolik kilo se zase spravil nebo zhubl. Dnes však byl zajímavý i něčím jiným.

Takřka přes noc se stal světově známým a populárním.

Vypracoval totiž návrh řešení stavby nové továrny na výrobu mikroprocesorů. Jeho projekt suverénně vyhrál v mezinárodním konkurzu.

Ve skutečnosti došlo, pochopitelně, k nedorozumění. Celé se to seběhlo takto: Matějovský právě pracoval na návrhu veřejných záchodků. Vtom někdo zazvonil. Za dveřmi stálo několik dávných kamarádů z vojny. Návštěva ho zaskočila a zároveň tak nadchla, že zapomněl uklidit výkresy ze stolu. Nepříliš čisté skleničky a nešikovnost jeho druhů nadělaly na papíru nejen výrazné kruhy, ale i změt' různých čar. Tak trochu to připomínalo výtvar Brouka Pytlíka, když tvořil plány pro tesaříky. Návštěva byla tak vyčerpávající, že už architekt neměl sílu zatáhnout okenní závěsy. Jen se zmožený svalil na postel a

usnul.

Druhý den ho probudilo ostré ranní slunce. Marně se před ním snažil ukrýt pod peřinu. Slunce bylo neodbytné. Nakonec to vzdal a celý rozespálý se pracně oblékl. Vložil výkresy do desek a vyrazil do práce. Cestou si zakoupil ranní tisk. V kanceláři pohodil plány na stůl, sedl si do křesla a začel se do novin. Uvnitř našel článek, který chválil jeho Žízalu z přepjatého betonu, kterou projektoval pro místní dětské hřiště. "Konečně si mé práce někdo všiml," pomyslel si a vytrhl článek z novin. Vlnu radosti z ocenění vystřídala vlna únavy z bujarého večírku. Uvelebil se v křesle a usnul. Článek mu přitom vypadl z ochablé ruky na zem.

Když přišla sekretářka, našla na stole projekt a na zemi útržek novin. Sebrala jej a viděla, že je na něm adresa pro přihlášku do konkurzu na projekt továrny na mikroprocesory. Letmý pohled stačil, aby zjistila, že architekt dnes není ve formě. Raději se na nic neptala, vzala dokumenty a odeslala je.

Zadavatelům se velmi zalíbila odvážná myšlenka postavit továrnu v meziplanetárním prostoru, neboť kroužky na plánu považovali za planety. Ostatně nač draze vytvářet superčisté prostředí na Zemi, když ve vesmíru je dokonale čisté vakuum zdarma. Velice oceňovali, že většina továrny je obložena dlaždicemi, které se snadno udržují v čistotě. Vlastní výroba procesorů pak bude probíhat v malých, uzavřených a zcela nezávislých kabinkách. Případné nečistoty, které vzniknou při výrobě, je možné lehce odstranit proudem vody. Hodnotitelé sice zcela nechápali způsob zpracování vody v kosmu, ale usoudili, že projektantovi připadala tato otázka tak banální, že se jí prostě nezabýval. Vše se vyřeší až při vlastní konstrukci. Také bezpečnost a utajení byly skvěle zajištěny, neboť na pracoviště vede jen jediný vchod, strážný bedlivým hlídačem.

Konsorcium, jež bylo složeno převážně z firem Evropské unie, neváhalo a vyhlásilo Matějovského návrh za vítězný. Hned vypsalo mezinárodní soutěž o dodavatelskou firmu. Tučný úplatek komisi přesvědčil, že nejlepší bude zadat realizaci celého projektu jakési neznámé české firmě. Jmenovala se Armabeton a specializovala se na železobetonové konstrukce. Marně američtí odborníci namítali, že beton je pro stavbu v kosmu naprosto nevhodný. Nikdo nebral tyto připomínky v potaz, neboť všichni věděli, že se jedná jen o uraženou ješitnost amerických firem, které neuspěly ani ve druhé soutěži o vybavení továrny. Tu totiž vyhrála firma Hula-Hula z Ghany. Její majitel, náčelník Gufero, se vedení projektu dušoval, že s vývojem již začali a že už dokáží opracovat náhodně nalezený kámen do hrotu. Většině odborníků zúčastněných v konkurzu nebylo jasné, k čemu by mohl být takový hrot dobrý při výrobě mikroprocesorů. Nikdo ale neměl odvahu se zeptat. Ostatně, v souladu s unijními pravidly podobných výběrových řízení je hlavním kritériem cena. Kvalita řešení je naprosto podružnou záležitostí. Navíc k výhře vedou zcela jiné aspekty či pobídky. V tomto konkrétním případě není jisté, zda vítězství ghanské firmy bylo výsledkem příslibu několika lovů na lva, nebo zda mělo větší účinek zaklínání woodoo u příležitosti večerní slavnosti, při němž náčelník předvedl zmizení tlumočnicka i s tlumokem.

Realizace

Všichni zainteresovaní byli spokojeni a náležitě obdarováni. Nicméně první problém se ukázal hned po uzavření kontraktu. Alois Knedlíček, ředitel firmy Armabeton, neměl žádné ponětí o tom, co v návrhu, o který svedl vítězný úplatkářský boj, vlastně bylo. Nedělal si s tím starosti. Hlavně, že dostal zakázku. "Češi jsou kabrňáci, ti dokážou úplně všechno," přesvědčoval sám sebe. Jeho víra v šikovné české ruce byla prostě neoblomná. Ovšem optimismus z něj rychle vyprchal, když přijel inspektor Crowdy, kterého konsorcium jmenovalo dohlážitелеm nad prováděním prací. Během úvodního rozhovoru se ředitel dozvěděl, že stavba by měla probíhat v kosmu. To ho vyděsilo. Vždyť i na Zemi měl spoustu problémů. Když se uklidnil lahví rumu, rozhodl se, že si trochu pohraje s výdaji na stavbu. Malý služební výlet se jistě mezi spoustou dalších výdajů ztratí. Manželka bude mít radost, že jí k výročí svatby věnuje meziplanetární cestu. Alespoň od ní bude na pár světelných let pokoj. Jen mu nebylo jasné, proč všichni vidí takový problém s dopravním prostředkem. Doma přece má dvouletou slivovici, o níž všichni tvrdí, že když se jí napijí, vyletí až ke hvězdám. Jakmile vystráznivěl, začal navrhovat stavbu lanovky, která vynese jednotlivé součásti na oběžnou dráhu.

Naštěstí byl ředitel, jako většina šéfů, zcela zbytečný a podřízení nebrali jeho zmatené blábolení v potaz. Všehoschopný první náměstek Župov problém dopravy úspěšně vyřešil. Zavolal svému dávnému příteli z Bajkonuru a nechal si dovézt několik sice starších, ale plně funkčních kosmických lodí, které si tamní skladníci ulili pro případ, že by museli náhle emigrovat.

Prvním krokem bylo zbudování obří míchačky na beton. "Správně, míchačka je základ. Když budu mít beton, tak už si s tím moji chlapci nějak poradí," pomyslel si Knedlíček, když se návrh začal realizovat. Míchačka měla být postavena v místě, kde sice architekt nic neplánoval, ale několikrát si tam rozepisoval tužku. Náměstek Župov chtěl na stavbu míchačky vypsat konkurz, ale ředitel Knedlíček nařídil zadat tento projekt firmě Bratra.

"Znám ředitele Bratra. Je to dobrý chlapík. Ten to zvládne pravou přední," argumentoval Knedlíček a v duchu si vzpomněl na nedávnou pijatiku na Malé Fatře, kde opilý bratrovák přemohl medvěda. A tak nadvláda českých lidí a firem v tomto monstrózním projektu pokračovala.

Firma Bratra zpočátku považovala zakázku na míchačku o objemu 450 000 000 tun betonu za dobrý vtip. Vždyť jen zběžný výpočet ukázal, že míchací buben by musel mít v průměru minimálně 365 metrů. Rozhodla se proto oplatit vtip vtipem. Konstrukteři neváhali a překreslili své plány automíchačky do příslušné velikosti a příslušně také navýšili rozpočet. Když firma zjistila, že zakázka byla míněna vážně, snažila se svůj omyl napravit. Nezbyval však čas na nový projekt, proto došlo jen k některým úpravám stávajícího. Kola byla nahrazena raketovými motory, založenými na principu využívání energie vakua. Byly to jen pokusné prototypy, které vědci právě vyvinuli, ale fungovaly. Obří kabina byla upravena pro pobyt posádky. Musela být vzduchotěsná a tepelně izolovaná. Místo standardních oken byly navrženy průzory z neprůstřelného skla. Na střechu kabiny byly přidány sluneční kolektory, pro zajištění dodávky elektřiny. Zrcátka byla nahrazena parabolickými anténami pro příjem pozemní komunikace. Řízení zůstalo v podstatě stejné. Jen byla odstraněna řadič

páka. Pro zrychlování stačil budoucím astronautům jen pedál plynu.

Další výzvou pro konstruktéry byla dokonalá izolace obřího míchacího bubnu tak, aby odolal děsivému mrazu vesmíru. Navíc bylo nutné vymyslet ohřívání obrovského prostoru, aby všude byla ideální teplota pro mísení betonové směsi. Konečně bylo vše dořešeno. Byl sestrojen předváděcí a ověřovací prototyp.

Při vlastním předvádění došlo k nepříjemné události. Zátka od šampaňského prorazila neprůstřelné sklo a urazila přepínač blinkru. Vše se rychle urovnalo. Korejský dodavatel skla se omluvil a slíbil všem přítomným kvalitní tuxedo korejské výroby včetně automobilu.

Jakmile byly dokončeny úpravy, byly jednotlivé součásti míchačky vyneseny na plánovanou oběžnou dráhu. Montáž kupodivu proběhla bez jediné výjimečné události. Ač to bylo neuvěřitelné, byla to skutečnost. Takový výkon bylo nutné odměnit. Rychle, než se něco stane, byly všem zúčastněným vyplaceny tučné prémie. Největší odměny dostal pochopitelně management.

Následné kosmické výpravy již měly monotónní program - vyvézt připravené miliardy tun cementu, písku, vody a vzduchu. Vše bylo vloženo do míchačky a nastal ten slavný okamžik, kdy měla být míchačka spuštěna. Všechny pozemské teleskopy s napětím sledovaly výtvar Bratra. Sázky na úspěch či neúspěch byly kupodivu jedna ku jedné. Generální ředitel Bratra dal bratronautům tolik očekávaný pokyn. Velitel výpravy stiskl vypínač.

Elektromotor napájený stovkou slunečních kolektorů zabral. Díky složitým převodům došlo k rotaci. Ukázalo se, že práce návrhářů byla ukvapená. Místo bubnu míchače se začala otáčet kabina. Abychom byli přesní, musíme uvést, že buben

míchačky se začal otáčet v protisměru oproti kabině, ale v poměru milionů tun betonu ku několika tunám zbytku míchače. Bylo nutné míchání zastavit, neboť astronauté dostávali závratě. Nakonec celý problém vyřešilo několik vhodně umístěných raket, které kabinu a podvozek udržovaly ve správné poloze. Radost návrhářů byla obrovská. Mohli se vysmát všem pochybovačům, kteří tvrdili, že v beztížném stavu se beton míchat nebude. Míchal se navzdory beztíži, odstředivé i Coriolisově síle. Nikdo nevěděl, jak je to možné, ale fungovalo to. Stejně jako předtím negativní Michelsonův-Morleyův pokus, i bratrovácký míchací paradox postavil fyziku před téměř neřešitelný problém. Aby mohla vysvětlit tento podivuhodný děj, byla nucena zcela přehodnotit své názory na prostor, čas a teorii množin. Po důkladné reformě nezůstal z kvantové teorie ani jeden kvark celý. Ani strunová teorie neobstála a praskla pod tíhou nových objevů. Vše zachránil až vznik nové teorie sendvičových interakcí.

Jakmile byla betonová směs hotova, byl nejvyšší čas dopravit beton na místo určení a začít stavět. Pilot sešlápl plyn k podlaze a ... nic. Urychlit tak obrovskou hmotu trvá nějakou chvíli. Poté, co řidič dostal do nohy křeč, bylo rozhodnuto, že plynový pedál bude zatížen cihlou. Tento nápad se ukázal jako problematický, neboť ve stavu beztíže cihla na pedál vůbec nepůsobila. Proto byl plynový pedál k podlaze přišroubován. Rakety pracovaly naplno a již po několika hodinách se jim podařilo míchačce udělit rychlost 10 km za hodinu. Dny plynuly a monstrum stále zrychlovalo. Posádka se začínala nudit.

Havárie

"Co bych dal za nějaké vzrůšo," říkal právě řidič, když závozník zařval:

"Pozor! Blíží se k nám meteorický roj!"

Vyplašený řidič v plné rychlosti prudce zatočil volantem a sešlápl brzdu. To, co následovalo, si každý dokáže představit. Mamutí míchačka dostala strašlivý smyk. Obrovská odstředivá síla vytrhla buben míchače z podvozku. Řidič dokázal svou profesionalitu a torzo vesmírného vozidla ustálil. Dokonce se obratně vyhnul roji meteorů. Buben míchače však vletěl přímo do deště kosmického kamení, jež ho nejen prorazilo, ale i rozmetalo na několik milionů sto dvacet osm tisíc třicet tři kousky. Jakmile unikl vzduch, zavládlo mrazivé vakuum. Beton se podchlادil a prudce ztuhl. Země byla náhle obohacena o nového souputníka, a tak její obyvatelé nyní mohli na obloze vidět dva satelity.

Zatímco se všichni radovali ze záchrany astronautů, ředitel Armabetonu tak rozradostněný nebyl. Přemýšlel, jak splatí obrovské dluhy, neboť celý projekt financoval z úvěru. Když pohlédl na blízkou lípu, bylo mu řešení jasné. Na zvonici zrovna odbíjela dvanáctá hodina. Kyvadlo zvonu se pohybovalo zcela identicky jako ředitel na větvi stromu.

Politici na hroznou událost zareagovali rychle. Všem bylo jasné, že lidé budou chtít vědět, kdo za to nese odpovědnost. Dokonce by mohli žádat jejich odstoupení. Proto začali lidem tvrdit, že k žádné katastrofě nedošlo, že se vlastně jedná jen o výmysl novinářů. Pozemšťané, přestože katastrofu viděli v přímém přenosu, uvěřili svým zvoleným zástupcům. Příhoda se brzy stala neaktuální, a tak se o ni přestali zajímat. Malý detail,

že totiž Země má dva Měsíce, již nikoho nevzrušoval, protože všem připadalo, že tomu tak bylo od počátku věků.

Zatímco politici vedli svou propagandu, vědci mezitím zkoumali, co se stane s betonovou koulí. Odletí od Země, nebo se stane její další družicí nastálo? Konečné zjištění nebylo z neoptimističtějších. Během úhybného manévru ztratila koule příliš mnoho hybnosti. Souboj sil má jasného vítěze. Gravitace Země nakonec převládne nad setrvačnými silami a nového souputníka přitáhne. Bylo vypočítáno, že během šedesáti osmi dní dopadne na tatíka Zemi.

Informace byla zpočátku držena v tajnosti. Jen nejvyšší vládcí států byli informováni. V době, kdy politici zarytě mlčeli, drze se dívající svým voličům do očí, začala elita pozemských vědců v evropském sídle OSN pracovat na odvrácení katastrofy.

Počítač

Výpočty, kterých bylo potřeba, byly tak složité, že je nikdo nedokázal provést. Celosvětový tým vědců navrhl sestavit nový superpočítač, který by to zvládl. Superpočítač, který by svou kapacitou překonal všechny doposud známé výpočetní systémy. Stroj s umělou inteligencí, která by o několik řádů převýšila lidský mozek. Všechny počítače výzkumných pracovišť byly propojeny. Byl vytvořen fantastický, neskutečně výkonný informační stroj. Nejvýznamnější počítač v dějinách lidstva. Byl pojmenován Karel. Dnes již nikdo neví, jak k tomuto jménu přišel. Byl to snad žertík nějakého technika, nebo to bylo krycí jméno či jakýsi akronym. Kdo ví.

Elektronický supermozek začal pracovat. Počítal, hledal, pátral, zkoumal, aproximoval a dedukoval. Zkoumal možnosti jak planetu zachránit. Trvalo to velice dlouho. Konečně nadešel netrpělivě očekávaný okamžik. Když odborníci spatřili výsledek, byli překvapeni, ba dokonce zaskočení. Gigapočítač jim sdělil, že si s problémem vůbec neví rady.

"Tohle není úkol pro počítač, ale pro člověka se zcela netradičním myšlením. Pro někoho, kdo se nikdy nezachová tak, jak by se dalo očekávat. Pro osobnost, jež má neochvějnou víru sama v sebe," zněla odpověď.

Poručili mu, aby takového člověka našel. Gigapočítač prohledal své databáze a našel. Alespoň to tak mělo vypadat. Ve skutečnosti měl již daného jedince připraveného v paměťovém registru.

"Pomůže vám jedině Willy Walter," sdělil počítač a vytiskl obsluze jeho jméno a celosvětové identifikační číslo. Tisk adresy se mu zdál asi zbytečný nebo příliš namáhavý. Ještě

pravděpodobnější je, že se mu tato informace nehodila do grafické úpravy sestavy. Vzhled vytištěného dokumentu byl opravdu podivuhodný, neboť při pohledu z dálky připomínal tuleně, zatímco při náhledu zblízka měl čtenář dojem, že mu teče do bot. Nato se Karel rozhodl, že po tak namáhavé práci potřebuje vydatný odpočinek. Nikomu se pak plných patnáct dní nepodařilo navázat s ním kontakt. Z důvěrných zdrojů máme informaci, že celou dobu spal a hlasitě chrápal.

Hledání hrdiny

Světové komisi pro záchranu Země tak nezbylo nic jiného než uposlechnout rady počítače a zachránce vyhledat. Chvilí jí trvalo zjistit, kde se zmíněný Walter nachází. Členové komise dlouho hledali v různých databankách a spisech tajné policie. Nakonec jej našli v českých Zlatých stránkách. Zjištění, že hrdina, který má zachránit Zemi, pochází z Čech, bylo pro mnohé velkým překvapením. Začali jeden druhého překřikovat.

"On je to Čech?"

"To snad není možné! Pořád jen samí Češi."

"Jako by nestačilo, že Armabeton byla česká firma, Bratra také a dokonce i ten architekt Matějovský byl Čech."

"Kdo si to zavařil, ať si to také sní."

"Jen aby nás ti Češi nevypekli."

"Já bych jim dal pěknou nakládačku."

"Zbláznil ses? Nemůžeš je přece tlouct."

"Já myslel okurku."

"Na co okurku?"

"K tomu jídlu, přece."

"K jakému jídlu?"

"On říkal, že něco navařili."

"Mlč! Mícháš hrušky a jablka. Jde o to, že zachránce planety je Čech."

"Čechy nebrat. Kdo ví, co zase provedou? Už toho napáchali dost."

Podobné komentáře pronášeli zděšení členové komise ještě dlouho. Ať si ale mysleli cokoliv, nic jiného než výprava do země zaslíbené jim nezbyvalo. Po dlouhém a strastiplném putování českými dopravními prostředky dorazila družina k

polorozpadlé zaprášené továrně.

"Tady zjevně nikdo není. Vypadá to, že továrna zkrachovala asi tak před sto lety," konstatoval holandský delegát Tulip, když komise vykročila prohledat ruiny.

"Opravdu jste si jisti, že Waltera najdeme tady? Musí mít nějaký domov. Nechcete mi snad namluvit, že žije v továrně," lamentoval a vykročil mezi zpustlé budovy.

"Stát! Kdo jste a co tu chcete?" obořil se na komisi hlídač ukrytý za bukem. Zástupce Ukrajiny, Ivan Smirnov, se však nedal zastrašit. Ostatně s jeho postavou by to od něj ani nikdo nečekal. Báli se jej i ostatní členové komise, ale byl jediný, kdo byl schopen se trochu domluvit, neboť strávil velkou část života v Čechách a na Moravě. Nejprve jako student a později jako údržbář veřejných záchodků. Nakonec všichni odsouhlasili, aby se i on zúčastnil výpravy, ačkoli o jeho znalosti češtiny příliš valné mínění neměli. V skrytu duše ale doufali, že občané bývalé ruské kolonie porozumí jemu. Nyní nadešla jeho chvíle. Smirnov podal hlídači krabičku cigaret se slovy:

"Tady máješ, děduška. Kdě najd'om taváryšča Waltera?"

"Walter? Toho neznám. Takový člověk tady není. Určitě bych o něm musel něco vědět."

"Što ty? Éto něvazmóžno. On živjót zděs, kompjútěr tak skazál," nedal se odbýt Ukrajinec a se slzou v oku se rozloučil s balíčkem amerických žvýkaček s obrázky jakési myši a kocoura. Naposledy žvýkačky pohládl a vložil je hlídači do ruky.

"Tady máješ a skaží nam o Willy Walterovi."

"Nemyslíte vy náhodou brusiče Willyho?" blekotal vrátný, kterému úplatek a křestní jméno náhle vrátily paměť. "Tak toho jsem před chvílí viděl, jak jde někam s tou svou Božkou." Jakmile to zaslechl italský delegát Vincenzo Calibrato, hned si pro sebe řekl: "Ženská? Tady? Tu musím poznat. Určitě to bude pěkný kus." Doposud nudná výprava ho najednou začala zajímat. Od té chvíle jeho prospěšnost výpravě klesla na nulu,

neboť jeho myšlenky už patřily jen a jen tajemné Božce.

Mezitím Ukrajinec pokračoval ve výslechu vrátného.

"Pakaži, kuda on pašjol!"

"Možná bych věděl, kam šel, ale co za to?" vydíral nenasytný ochránce závodu.

"Ty už palučíl," došla trpělivost Ivanovi. "Kápní božskou, nebo dostaneš!" vzpomněl si na větu, kterou často slyšával od svých spolužáků v podobných případech v době svého studia. Vrátný na to nic neřekl, jen dál čekal s nataženou dlaní. Pro Ivana však již vyjednávání skončilo. Odstrčil vrátného lehkým pohybem břicha a komise vkročila do továrny.

Pocit euforie z vítězství nad závodní ostrahou po několika krocích zcela vyprchal. Před zděšenými zraky se objevil nevídaný obraz. Oči a hlavně mysl komise odmítaly uvěřit tomuto výjevu neskutečna. V úžasně surrealistické kompozici se tu prolínaly špendlíčky, připínáčky, šrouby, matky číslo 13, 14 a 22, tři kola od dětského kočárku, několik vyřazených soustruhů, haldy špon a železného šrotu, alegorické vozy ze šesti ročníků 1. máje a 320 sádrových trpaslíků v pionýrských krojích, dva mostní pilíře, originál Wattova parního stroje a nadživotní litinová podobizna Františka Šutery z Dolní Samohané. Děsivost scény podtrhovala kompletní sbírka zmetkových ingotů Vítkovických železáren z let 1948 až 1989. Ivan Smirnov zalitoval, že raději neobětoval vrátnému další předměty, které si komise vyzvedla v zásobovacím skladu OSN jako případné dary pro Willyho Waltera. Pak si uvědomil, že si je členové stejně dávno mezi sebou rozebrali na Vánoce. Tím pádem tato varianta nepřicházela v úvahu, což ho částečně uklidnilo. Vytáhl z náprsní kapsy butylku a řádně si přihnul. Domácí vodka vykonala své. Od té chvíle rezignoval na vedení vyděšené skupinky a věnoval se jen lahvince. Po pár minutách ho mrzutá nálada docela přešla. Dokonce si začal prozpěvovat. Do osudu ztracené výpravy začali zasahovat ostatní členové.

"To je snad Ocelové město!" zvolal vedoucí výpravy Francouz Nicolas Rinaldi, velký obdivovatel Julese Vernea.

"Nebojte se, mám kompas," chtěl své spoléčníky uklidnit Rakušan Oswald Sykora a hned se demonstrativně jal přístroj hledat v příručním lodním kufří. Začal se v něm přehrabovat a po zemi rozložil neuvěřitelnou spoustu předmětů, které okamžitě splynuly s okolím. Po čtvrt hodině začal radostně mávat kompasem ostatním před očima. Jeho radost nicméně netrvala dlouho. Zmatená magnetická střílka se rozrotovala takovou rychlostí, že se mu po chvíli přístroj vyškubl z ruky a odletěl neznámo kam.

"Vrátíme se?"

"Pojďte za mnou," vybídl ostatní dosud tichý americký delegát Brad Hushed, spoléhaje na svůj 150% indiánský původ (100% po matce a 50% po otci). Překročil ruchaadlo a vydal se sebevědomě mezi ocel. Asi po šedesáti osmi minutách chůze našel Oswald Sykora na zemi zbytek své svačiny, kterou již oplakal a která ještě před hodinou obývala jeho kufří.

"Tady jsme již byli," upozornil své druhy po složité logické dedukci Rakušan a vrhl se radostně na svou znovunalezenou pochoutku. V té chvíli zaznělo z nedaleké haly typické zakvílení brusky, která se hladově vrhá na vydatnou porci přebytečného kovu. To komisi připomnělo, že vrátňý se o Walterovi zmiňoval jako o brusiči. Myšlenková konstrukce "Kde je bruska, tam musí být i brusič", se zdála nezpochybnitelná. Proto se komise vydala za úpěnlivým zvukem. Po chvíli stanula před těžkými vraty. Delegáti se na sebe rozpačitě dívali.

"Počkáme ještě chvíli, nebudeme ho rušit při práci."

Když pravidelné zvuky neustávaly ani po dvaceti minutách, vedoucí delegace Rinaldi utrousil:

"Gigapočítač se nespletl. Je to vskutku výjimečná osobnost. Neznám nikoho, kdo by vydržel pracovat déle než osm minut v kuse."

Byla to vskutku odvážná řeč. Neboť u většiny účastníků slovo pracovat vyvolávalo děs a hrůzu. Calibrato dokonce omdlel. Pygmej U-Mey pohladil talisman z ocasu kočky zlaté, pokřižoval se a nesměle otevřel dveře. Ostatní ho bázkivě následovali. Vstoupili do haly plné jisker a dýmu. S rukama napřáženými před sebe skupina tápavě postupovala. Jen taktak je neporazil prchající robot:

"U supravodivé paměti, toho d'ábla nelze překonat," burácel sám pro sebe a s řinčením prošel zavřenými vraty. Najednou lomoz utichl. Prach začal usedat a dým se rozplýval. Pomalu se v něm začala rýsovat silueta muže.

"To bude On," vydechl Francouz v čele výpravy. Napětí vrcholilo.

"Mám to," vykřikla postava a zdvihla ruku k nebesům. Dým dále řídil. V ten okamžik se paprsky slunce prodraly střešním oknem a vyjevené delegáty oslnil prudký záblesk. Muž třímá v ruce vyleštěnou Lamertzovu jehlu.

Spasitel

Ohromení členové komise se natlačili kolem hledaného supermana a zírali na něho s otevřenými ústy. V očích měli úžas, obdiv a očekávání. Prohlíželi si jej ze všech stran, potom se úzkostlivě zadívali na opilého Ukrajince a s napětím očekávali, jak s Willym zavede hovor. Jejich naděje byly velice mizivé. Smirnov očividně nebyl schopen komunikace. Brusiči připadali nově příchozí poněkud divní. Vyjevené pohledy a tmavé tváře prozradily zahraniční původ vetřelců. Je sice pravda, že jediným zástupcem černé pleti byl Pygmej U-Mey, ale po dlouhém putování nebylo možné ostatní členy od něho odlišit. Willymu blesklo hlavou, že na žádné obdivovatele zrovna moc náladu nemá. Pak si řekl:

"Černoši, to budou Američané. Ti, co vozili bílé otroky do Afriky. Třeba z nich kápne nějaký dolar."

V dobré náladě všechny šokoval tím, že spustil opravdu vybroušenou angličtinou, leckterý oxfordský učitel by mu mohl závidět.

"Viděli jste tu plechovou nádheru?"

Napjatí posluchači bezděky přikývli, neboť všem bylo jasné, že hovoří o prchajícím robotovi.

"Naivka se vsadil, že z tunového ingotu vybrousí Lamertzovu jehlu dřív než já. Takový nesmysl. Však mu taky brzy došla šťáva. Zbaběle utekl před koncem. Jen se podívejte, kolik mu toho ještě zbylo," a ukázal na kus kovu tvarem a velikostí připomínající dobře rostlou dýni. Téměř všichni obdivně porovnávali výsledek mistrova díla s robotovým polotovarem. Jen italský diplomat, který celou dobu nemyslel na nic jiného, vyhrkl:

"Kde je Božka?"

Slízl za to velice káravý pohled šéfa komise. Ale Willy se celý rozzářil.

"Máte pravdu. Nesmím zapomenout na Božku. To je holka. Bez ní bych to nedokázal," řekl zasněně a něžně pohladil brusku Bosch po bocích. S výrazem nejvyšší blaženosti laskal svůj přístroj; kdo ví, na co při tom myslel. Když se probral ze snění, potřásl hlavou:

"No nic, musím zpátky do práce."

"Počkejte!" zvolal vyplašeně Rinaldi. Měl strach, že mu po strastiplné cestě zachránce lidstva zmizí v tajemném labyrintu továrny.

"Jste Willy Walter?" ptal se spěšně.

"Jsem," odvětil brusič, "a co má být?"

"Byl jste vybrán Gigapočítačem k velice důležitému úkolu," pronesl slavnostně úředním tónem předseda.

"K jakému úkolu?" otázal se s podezřením Willy, "myslím, že nemám zájem."

"Musíte zachránit svět," zazněla jednohlasně odpověď celé komise.

"Obyvatelé Země se nacházejí ve smrtelném nebezpečí," pokračoval dál předseda. Podrobně Walterovi vysvětlil situaci, v níž se mokrá planeta ocitla. Během necelé hodiny byl se svým stručným výkladem hotov. Ostatní členové výpravy vytvořili mezitím živý obraz, který představoval scénu Posledního soudu. Následně všichni v pravidelných intervalech jednotně volali:

"Mistře, prosíme vás, zachraňte nás."

Willy se nad problémem hluboce zamyslel a po chvílce pravil: "Já vidím jen jedno jediné řešení, pánové. To se musí obrousit. Jenom broušení vás může spasit. Jiná šance není. Ale musí se to udělat šikovně."

Vtom se do hangáru vřítla sexbomba jako vystřižená ze seriálu Pobřežní slípka.

"Božka," vydechl Ital Vincento, který stále doufal, že spatří brusičův idol. Nehodlal se smířit s teorií svých kolegů, že tak krásné jméno patří jen chladnému přístroji. Hleděl na houpající se melouny v přiléhavém tričku stejně obdivně jako předtím zbytek komise na brusičův výtvor.

"Tati, já si toho hlupáka nevezmu," vykřikovala a neustále nenápadně vypínala nepřehlédnutelnou hrud' ke komisi. Ital při těchto slovech zaplesal. Slova té dívky mu dala jistotu, že tajemná ženská bytost skutečně existuje. Když dcera má tak úchvatné tvary, jaká asi musí být její matka!

"Musíš!" pronesl výhrůžně brusič.

"Nikdy," zapištěla blondýnka, vedle které by Pamela Anderson bledla závistí. Zkoumavě přeskakovala pohledem z jednoho člena komise na druhého a v duchu odhadovala, co by se ze kterého dalo vyrazit. Již měla v úmyslu šikovně předvést své přednosti, když si všimla rákosky v otcově ruce. Zděšeně vyjekla a zaběhla za nejbližší ingot.

"Tak to vidíte, pánové, chtěl jsem, aby dcera šla v mých šlépějích a byla z ní dobrá brusička. Ale to ona ne, že ji to nebaví, a raději dělá v kantýně. Tak jsem jí aspoň vybral pořádného ženicha, šikovného brusiče. Z toho by mohlo jednou něco vyrůst. Ona místo toho pořád brousí do vedlejšího města za prachobyčejným bankéřem. Pánové, promiňte, já na vás opravdu nemám čas. Musím provdat dceru," omluvil se Willy. Popadl vybroušenou jehlu, zapíchl si ji do klopky montérek a zmizel za dcerou. Z dálky byl pak slyšet smutný nářek. To jak brusič rákoskou přesvědčoval potomka o správnosti svého názoru. Sykora uznale pokyvoval hlavou. I takovouto činnost dělal Willy s grácií a vkusem. Z dcery dokázal vyloudit takové vzlyky, že v nich Rakušan jasně rozpoznával árie z Mozartovy Kouzelné flétny. Jen je ještě neslyšel v tak vysoké poloze.

Panika

Opojena kulturním zážitkem se komise vrátila sdělit vědeckému týmu brusičova slova. Ten však komisařům rychle zchladil povznesenou náladu, když označil Willyho řešení za nesmyslné a nechtěl se jím vůbec zabývat. Komentáře vědátorů byly dokonce takové povahy, že je nelze ani publikovat. Výplod šilence bylo jedno z nejmírnějších označení. Vzápětí se situace obrátila a po náladě měli naopak vědci. Management trval na řešení, jež bylo navrženo brusičem. Když Gigapočítač řekl, že svět může zachránit jedině Walter, člověk s netradičním myšlením, tak to tak bude. Učencům nezbylo nic jiného než Willyho nápad uskutečnit. Smetánka nejchytřejších dumala nad významem neurčitých vět. Nicméně věta "Jenom broušení vás může spasit," byla nad jejich síly. Neznamená to, že by na žádné vysvětlení nepřišli, naopak, významů bylo nalezeno až neskutečně mnoho. Nikdo bohužel nevěděl, které vysvětlení je to pravé. Z divoké diskuse brzy vykryštovala dvě nejpravděpodobnější řešení. Ostatní domněnky byly prohlášeny za kacířské a jejich zastánci byli bez váhání upáleni. Zástupci obou hlavních variant se shodovali v názoru, že Walter slovo "broušení" použil ve smyslu "rozbrousit". To znamená, že zamýšlel rozbrousit objekt na dvě poloviny, mezi kterými pak druhé těleso proletí. Obě skupiny se vášnivě a nesmiřitelně přely o to, co má být rozděleno. Zatímco americká skupina prohlašovala, že je nutné rozbrousit betonový asteroid, Rusové trvali na rozpůlení Země. Hádky nebraly konce. Tolik hrubých urážek ještě akademický svět nezažil. Rusové nečekali na vyřešení sporu a poslali skupinu brusičů, aby okamžitě započala s prací. Jako nejvhodnější místo pro začátek práce se jevila sibiřská oblast